

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΛΟΓΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικῆς δραχ. 7.— Ἐξωτερικῆς φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομῆς ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωταί δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.13
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β' — Τόμ. 8^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 7 Ἀπριλίου 1901

Ἔτος 23^{ον}. — Ἀριθ. 14

ΑΙ ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ^{ου} ΒΩΡΚΕ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια)
Ο Κ. ΒΩΡΚΕ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ

Τὴν ἔβαλεν εἰς τὸ πιάνον καὶ κατεπλάγη μετὴν ἐλαφρότητα καὶ μετὴν εὐκινῆσιαν τῶν δακτύλων τῆς, ὡς καὶ μετὸ ἀίσθημα τὸ ἐποιοῦν ἐμαρτύρει τὸ ἀμεμπτον παιξίμῳ τῆς. Ἀμέσως προσκάλεσε τὸν καλλίτερον μουσικοδιδάσκαλον τοῦ Δουβλίνου, καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης δὲν παρήλαθε βραδυά, χωρὶς νὰ παίξουν ὀλίγην μουσικὴν μαζί θεῖος καὶ ἀνεψιά.

Ἡ χαρὰ τῆς Ρόζας ὑπῆρξεν ἀπερίγραπτος, ὅταν εἶδε πόσην εὐχαριστήσιν ἐπροξένει εἰς τὸν λατρευτὸν τῆς θεῖον ἢ πρὸς τὴν μουσικὴν κλίσιν τῆς. Ἀπὸ τότε ἤρχισε περίοδος τελείας εὐτυχίας, καὶ πᾶν ἔγχεος ζηλοσυτίας πρὸς τὴν Ἑλλην ἐξέλιπε διαμιάς. Ὀλίγον ἔμελε τῶρα τὴν Ρόζαν, ἢ ἡ Ἑλλη ἤρχετο ἀπὸ τὰ Σχολαῖον φορτωμένη βραβεῖα καὶ ἄρ. σ. τ. α., καὶ ἂν ἔχαιρετο διὰ τοῦτο ὁ θεῖος Ἄρχης. Ἄν θελετε μάλιστα, ἐχάιρετο καὶ αὐτὴ, καὶ εἰς τοὺς ἐπαίνους τοῦ κ. Βώρκε προσέθετε καὶ τοὺς ἰδικούς τῆς, εὐλικρινεῖς καὶ ἐγκαρδίους.

Λοιπόν, δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀντιζηλία μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Ἑλλης, ἀφ' οὗ ὁ θεῖος Ἄρχης ἦτο ἐπίσης εὐχαριστημένος καὶ μετὰς δύο. Ἡ Ρόζα ἄλλως τε ἠξέυρεν ὅτι ὁ κ. Βώρκε αὐτὴν ἀγαποῦσε περισσότερο, ὅτι ἦτο πολὺ ὑπερήφανος διὰ τὴν ἀνεψιάν του, καὶ ὅτι ἡ μουσικὴ τῆς ἰδιοφυΐα τῷ ἐπροξένει μεγαλητέραν εὐχαριστήσιν ἀπὸ ὅλα τὰ βραβεῖα καὶ ὅλα τὰ ἄριστα τοῦ κόσμου.

Βλέπετε ὅμως, ὅτι ἂν ἡ Ρόζα ἔπαυσε νὰ ζηλεύῃ τὴν Ἑλλην, τοῦτο συνέβη ὄχι διότι κατενίκησε τὸ κακὸν αἶσθημα, ἀλλ' ἀπλῶς διότι μετεβλήθησαν αἱ περιστάσεις.

Εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας τῆς τὸ κακὸν αἶσθημα διατηρεῖτο ἀκόμη, ἔτοιμον νὰναφνῆ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, διότι οὐδέποτε τὸ ἐπολέμησεν, οὐδέποτε τὸ ἐθεώρησεν ὡς ἐλάττωμα.

Κατὰ τὰς διακοπὰς, ὡς εἶπομεν, ἡ Ἑλλη ἐπέστρεψε πλησίον τῆς Ρόζας, καὶ ἡ χαρὰ τῶν δύο κορασίων ἦτο τότε μεγάλη. Ὁ κ. Βώρκε τὸς ἐπήγγεινεν εἰς κανὲν παραθαλάσσιον ἢ εἰς καμμίαν ἐξοχὴν, καὶ ἐκεῖ ἐξοῦσαν ὀλίγους μῆνας τελείας εὐτυχίας.

Ἔτσι ἐπερνοῦσαν τὰ χρόνια. Τώρα ἡ μὲς Ρόζα Βώρκε ἦτο ἔνδεκα ἐτῶν, καὶ

ἡ Ἑλλη εἶχε σχεδὸν τὴν ἰδίαν ἡλικίαν. Τὸ καλοκαίρι ἐκεῖνο, ἐξαιρετικῶς ὠραῖον καὶ θερμὸν, ὁ κ. Βώρκε μετὰ τὰ δύο κοράσια ἀνεχώρησε διὰ ταξείδιον ἀνὰ τὴν βόρειον Ἰρλανδίαν.

Ἔσταμάτησαν κατ' ἄρχας εἰς τὸ Δέρρυ, ἐπισκέφθησαν τὴν ἀρχαίαν Μητρόπολιν, πλήρη μεγάλων ἀναμνήσεων, καὶ κατόπιν ἐπεριπάτησαν εἰς τὰ ὄχυράματα, ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν ὁποίων ἡ ἀποψὶς τῆς περιοχῆς εἶνε θαυμασία.

— Ἄν ἡμῶν γεννημένη εἰς τὸ Δέρρυ, εἶπεν ἀψνης ἡ Ἑλλη, θὰ ἤμποροῦσα νὰ ἐπιτύχω ὑποτροφίαν διὰ τὸ Τζέρτων.

— Τί εἶνε αὐτὸ τὸ Τζέρτων; ἠρώτησεν ἡ Ρόζα.

— Εἶνε Ἀνώτερον Παρθενωγωγεῖον, πλησίον τῆς Κανταβριγίας. Γίνεται Διαγωνισμὸς διὰ τὴν ὑποτροφίαν, καὶ ἅμα ἔμβη κανεὶς εἰς τὸ Τζέρτων, ἐξέρχεται μετὰ δίπλωμα σπουδαῖον. Μοῦ εἶπαν, ὅτι ἂν ἐμβαῖνα εἰς τὸ Τζέρτων, τὸ μέλλον μου θὰ ἦτο ἐξησφαλισμένον. Γίνονται δύο διαγωνισμοὶ ὑπατροφίας ἕνας διὰ τὰ κορίτσια τοῦ Δέρρυ, καὶ ἄλλος διὰ τὰ κορίτσια τοῦ Κόρλαιν. Πῶς ἤθελα νὰ ἡμῶν ἀπὸ τὸ Δέρρυ ἢ ἀπὸ τὸ Κόρλαιν!

— Δὲν ἠξέυρω ὅμως ἂν θὰ σε ἄρῃνα νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν, εἶπε μειδιῶν ὁ κ. Βώρκε. Εἰμπορεῖς νὰ κάμῃς καὶ χωρὶς τὸ Τζέρτων ὅλα τὰ κορίτσια δὲν ἔχουν τὴν ἀπαιτουμένην ἰσχυρὰν ὕγεια διὰ νὰνθῆξουν εἰς τοὺς κόπους τοὺς ὁποίους ἀπαιτεῖ ἡ προπαρασκευὴ διὰ τὸσον αὐστηρὰς ἐξετάσεις.

— Ὁ, ἀνέκραξεν ἡ Ἑλλη μετὰ σπινθηροδολοῦντας ὀφθαλμούς, καμμία δυσκολία δὲν ὑπερνικᾶται χωρὶς

Ἡ μικρὴ ἄνθρωπος ἐπικολούθησε τὸν περίπατόν του. (Σελ. 110, στ. α')

κάποιον κίνδυνον' και εγω τον κίνδυνον αυτον θα τον διετρέχα ευχαριστως.

—Θεις, ειπα τότε η Ρόζα θάρσιστα ποτε την Έλλην να γίνη διδασκάλισσα; Εγω δεν θελω. Αμα τελειωση το Σχολειον, πρέπει να ελθη να ζήση παια μαζί μας. Δεν ειμιαρω να ζήσω μακράν της; δεν θελω να μας φύγη, δια να γίνη διδασκάλισσα.

—Θα κάμη εκείνο, που θα ευχαριστη περισσοτερον και τας δύο σας, απεκριθη μειδιων ο κ. Βώρκε. Εγω δεν θα της επιβάλω τιποτε. Αν θελη να κατοικήση μαζί μας, καλως να ελθη. Ητο όμως εποχή, προσέθεσε πονηρως, που αυτο δεν το επιθυμούσατε τόσο πολύ, δεσποινις Ρόζα! Ηθεε ολίγον ζηλότυπος, και μου φαίνεται, —αν δεν άπατώμαι, —δι η Έλλη εστάλη εις το σχολειον εσωτερικη, μόνον και μόνον διότι η μίς Ρόζα δεν τα είχε καλα μαζί της.

—Ναι, το θυμούμαι, ειπεν η Ρόζα κοκκινίζουσα. Απορω κ' εγω πως ήμουν τότε τόσο άνογη! Ζηλιάραι εγω ζηλιάραι; Και διατι; Μήπως δεν ήμουν και δεν ειμαι η ανεψία σας; Ποιος ειμιαρω να μ' εμποδιση να ειμαι; Και πως ήμιαρω να ζηλεύω άλλον οιονδηποτε;

—Εινε όμως ο κ. Βώρκε μ ο υ! άνεκραξεν η Έλλη με πανηριαν. Και λαδουσα την χειρα του θελου Αρχη, εσήκωσε προς αυτον τα ωραία της μάτια και του έχαμογέλασε γλυκά.

—Όσον θέλεις, απεκριθη η Ρόζα μειδιωσα φθάνει μόνον να μην εινε ο θεός σ ο υ Αρχης, πράγμα που δεν γίνεται ποτε, ποτε, ποτε!

Και αφ' ου ή διαφορά εκανονισθη προς γενικην ευχαριστησιν, ο μικρός έμιλος εξηκολούθησε τον περιπάτον του επί των αρχαίων ιστορικων όχυρωμάτων, και κατόπιν επέστρεψαν και οι τρεις να διανυκτερεύσουν εις το Ξενοδοχειον.

Την προίαν, επήραν το τραϊνον του Φάεν—θελκτικου χωριου παρα τας όχθας της λίμνης Σδίλλου, — και εκειθεν επεδιβάθησαν δια το Ρατμύλλεν, μίαν των γραφικωτέρων ακτών της Ίρλανδίας. Το πέραςμα της λίμνης με το άτμόπλοιον έγινεν εντός ήμισιας ώρας.

—Ηθελα να διαρκη ολόκληρον ήμεραν! άνεκραξεν η Ρόζα. Εδω η ζωη εινε τόσο ποιητικη, τόσο ωραια!

—Αλήθεια, τί ευμορφον που εινε να ταξειδεύη κανεις έτσι προσέθεσεν η Έλλη. Νομίζω, ότι δεν υπάρχει εις τον κόσμο μεγαλητέρα ευχαριστησις. Θα προγευματισωμεν εις την παραλιαν, και θα επισκεφθώμεν τα αρχαία έρειπια κατόπι θα υπάγωμεν εις τα βουνα. Έως που θα προχωρήσωμεν σήμερα, θεε Αρχη;

—Θα κατορθώσωμεν να φθάσωμεν έως την Άλμυραν λίμνην, η οποια ευρίσκειται σχεδον εις την κορυφήν ενός βου-

νοϋ, και από εκεί θα υπάγωμεν να κοιμηθώμεν εις το Λέττερκινου. Δεν εινε βέβαια ο συντομωτερος δρόμος, αλλά οι περιηγηται δεν επιζητούν τους συντομωτερους, αλλά τους ωραιότερους και γραφικωτερους δρόμους. Αύριον θα προχωρήσωμεν έως το Δουνφαράγου, και θα σταματώμεν καθ' εδον όπου μας άρέσει.

—Ω, αυτο εινε το καλλίτερον! άνεκραξεν η Ρόζα περιχαρης. Είμεθα ελεύθεροι να κάωμεν οτι θελωμεν, και τιποτε δεν θα μας εμποδιση να υπάγωμεν ση μερον εις την Άλμυραν λίμνην και αύριον εις το Δουνφαράγου.

Το άτμόπλοιον προσήγγισε, τα σχοινία εδέθησαν και οι επιβάται εξήλθον. Όπως οι άλλοι, ο κ. Βώρκε επήδησεν επί της προκυμαίας, και κατόπιν εβόηθη σε τα κοράσια να κατέλθουν τας όλισθηρας βαθμίδας. Απεδιβάθησαν αίστως.

Αλλά μόλις είχαν κάμη ολίγα βήματα επί της προκυμαίας, το πόδι του κ. Βώρκε προσέκοψεν εις ένα πράγμα, που ευρίσκειτο εκει— χαμώ, ο άνθρωπος έχασε την ισορροπιαν, εκλονισθη, και έπεσε με το κεφαλι εις το νερόν.

Στιγμή φοβερά και αλησμόνητος εις την ζωην της Ρόζας και της Έλλης!

Η Ρόζα ώρμησε κατόπι του, και θα έρριπτετο και αυτη εις την λίμνην, χωρις να σκεφθη ότι δεν ήμιαρω να τω δώση καμμίαν βοήθειαν, —αν κάποιος δεν την συνεκράτει με κίνημα άπέτομον, αλλά φιλικόν.

Η Έλλη προς στιγμήν τα έχασε και έμειναν ακίνητη. Αλλ' αμέσως σχεδόν άρπαξεν ένα σχοινί, το οποιον ευρίσκειτο εις την προκυμαίαν, — ακριβώς εκεινο, επί του οποίου ειχε προσκόψη ο κ. Βώρκε, — και με δλην της την δύναμιν έρριψε το έν άκρον κατά το μέρος όπου ειχε πέση ο θεός Αρχης. Εκράτησεν έπειτα το άλλο άκρον δυνατά, με τας χειράς της και με τους πόδας της, και ήρχισε να φωνάζη, καλούσα προς βοήθειαν. Πέντα εξ αυται και αλειεις προσέστρεξαν αμέσως, πρόθυμοι να βοηθήσουν. Ο κ. Βώρκε ανήλθε πάλιν εις την επιφάνειαν και επιάσθη από το σχοινί, αλλά εφαινετο πολύ άδύνατος και όλιγον ικανός να καταφέρη μόνος του. Τότε ένας ναύτης έπεσεν εις την λίμνην, έφθασεν έως εκει που ευρίσκειτο ο κ. Βώρκε, και χωρις πολόν κόπον, κατώρθωσεν, υποβαστάζων αυτον επί του ύδατος, να τον τραθήξη εις έν μέρος όπου η προκυμαία δεν ήτο πολύ ύψηλή, και όπου ήμιαρω να ναναρρηχθη και να εξέλθη.

Τα κοράσια ώρμησαν ως τρελα προς τον κ. Βώρκε, τον ενηγκαλισθησαν και τον εκάλυψαν με φιληματα. Έκείνος έμειδιάσεν ασθενώς, εσήκωσε το χέρι του ως το κεφαλι, εκύτταξε γύρω του ως άφηρημένος, και θα έπιπτεν άνάσκελα, αν δεν τον εκράτει ένας ναύτης...

Αν δέν τον εκράτει ένας ναύτης...

Όλος ο κόσμος που ευρίσκειτο εκει έτρεξε προς βοήθειαν του, ενδιαφερόμενος υπέρ του δυστυχους αυτου κυριου, ο οποιος ολίγον έλειψε να πνιγη, και υπέρ των δύο χαριτωμένων κορασιων, τα οποια ευρίσκειτο εις άπόγνωσιν.

—Ελιποθύμησεν, αλλά δεν εινε τιποτε σε λίγο θα συνέλθη, έλεγεν ο εις.

—Ω, βέβαια, σε λίγο θα συνέλθη, προσέθεταν άλλος. Μή τον κινήτε, φαίνεται ότι έπσε με το κεφαλι, και εξαλύσθη. Δεν εινε τιποτε, κοριτσάκια μου.

—Πρέπει γά τον πάτε 'ς το ξενοδοχειο, συνεδούλευσε φρονιμως ένας άλλος.

Κάποιος ταξειδιώτης, ο οποιος πρό ολίγου ειχεν αποβιβασθη και αυτος, και έπεριμενε να πάρη τα πράγματά του, άντελήθη μόλις την στιγμήν εκείνην το δυστύχημα, επλησίασε τον μικρόν όμιλον και προσέφερε προθύμως την συνδρομήν του.

—Ναι, ναι, εις το ξενοδοχειο, ειπε Γνωρίζω ένα εδω κοντά. Στηριχθήτε επάνω μου, κύριε, (και επέρασε τον βραχιονά του υπό το βραχιονα του κ. Βώρκε) ένας άλλος από σας, φίλοι μου, ως τον υποστηρίξη, από το άλλο μέρος. Σεις, κοριτσάκια μου, μη φοβάσθε. Απλη λιποθυμία και θα περάση. Ο πατέρας σας θα πέση τώρα 'ς το κρεβάτι και εγω θα στείλω να φωνάξω ένα γιατρό. Δεν εινε τιποτε, ακούτε που σας λέγω!

Οι ένθαρρυντικοι αυτοι λόγοι και ή ταχιστα βοήθεια ενεψύχισαν και παρηγόρησαν τα δυστυχη κοράσια. Ο μικρός έμιλος εξεκίνησεν, ακολουθούμενος από πλήθος καλών ανθρώπων. Όλοι ένδιεφέροντο και ήσαν συγκεκινημένοι, αλλ' οι περισσοτεροι εκινούν την κεφαλήν θλιβρως, φανταζόμενοι τε πράγμα χειρότερον αφ' οτι ήτο, όπως συμβαίνει εις παρομοιας περιστάσεις.

Μετ' ολίγον εφθασαν εις το Ξενοδοχειον.

Κιμον Αλκίανης

Ο Δ Δ Δ

Τα ωραία λουλουδάκια, Τα μριοδοροσολομένα, Που σκορπούνε μυρωδιά, Τα ολόχαρα πουλάκια Που γλυκοζευγαρωμένα, Κελαδούνε στα κλαδιά, Τα μικρούλια ποταμόκια Που κυλούνε βιαστικά, Κι' ελο γλυκομουρμουρίζουν, Τα ολόχρυσα άστεράκια Που το βράδυ μαγικά Στόν αιθέρα λαμπυρίζουν, Μου φωνάζουν μ' ένα στόμα "Όπου πάγω και σταθώ, Κι' ως τον τάφο μου άκόμα, Να δοξάζω το Θεό.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ Κ.

ΩΡΑΙΟΝ ΕΘΙΜΟΝ

Φίλος επανελθών κατ' αυτος από την Έλβετιαν, μοι διηγείτο δι εις μερικά καντόνια της ευδαίμονος εκείνης χώρας, όταν δύο άνθρωποι εινε μαλωμένοι, οι κοινοι φίλοι των, δια να τους συμψιλώσουν, καταφεύγουν εις το εξής μέσον: Χωρις εκείνοι να ήξεύρουν τίποτε, οι φίλοι ενεργούν ούτως, ώστε να συναντηθούν υπό την αυτην στέγην και να παρακαθίσουν εις την ιδίαν τραπέζαν.

Είς την αρχήν βέβαια δέν όμιλούν, δέν χαίρετάνται, κυττάζονται λοξως... Αλλ' αμα φάγουν και πίνουν μαζί, τότε τοις έρχεται πάλιν η διάθεσις να ξαναγίνουν φίλοι, οι άλλοι επωφελούνται αυτης της διαθέσεως, και εις δεδομένην ψυχολογικην στιγμήν, τους κάμνουν να δώσουν τα χέρια.

Δέν εινε ωραϊον και αξιομίμητον εθιμον; Και δέν ήμιαρωσε άρα γε να γίνεται το ιδιον και δια τα μαλωμένα παιδιά; Αυτά βέβαια πολύ ευκολώτερα και από τους μεγάλους θα ελησύνουν τας διαφοράς των, αν παρεκθήντο εις το ιδιον φιλικόν τραπέζι.

ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

(ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΝ)

ΣΚΗΝΗ Β' (Συνέχεια.)

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.—Βεβαίωτατα! Όταν αντιγράφη κανεις, εξασφαλίζει δια τον εαυτον του το βραβειον και το άφαιρεί από άλλον μαθητην επιμελέστερον. Δι' αυτ' όσοι κάμουν τέτοιον πράγμα εινε, ούτε πολυ ούτε λίγο, κ λ ε π τ α ε!

ΕΛΕΝΗ.—Έτσι νομίζω κ' εγω.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.—Και όσοι κατηγορούν έντίμως μαθητάς δια τέτοιαν ατιμίαν, πρέπει να...

ΕΛΕΝΗ (μειδιωσα).—Να τρώγουν παραμιαν τεσσαράκοντα!

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.—Ακριβώς! Αυτά κάμνει η ζήλεια. Ο Φιλιππίδης εινε άμελής μαθητής, ξέρει ότι αυτός δέν θα πάρη τίποτε, και προσπαθει ναφαιρέση και από τους άλλους τα βραβεία των οποίων εινε άξιοι. Νά, επειδή εινε βέβαιον ότι ο Μάριος θα πάρη το βραβειον της Ιστορίας...

ΜΑΡΙΟΣ (διακόπτων ζωηρως).—Κάθε άλλο παρά βέβαιον.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.—Μά συ εισαι ο καλλίτερος 'ς την Ιστορία.

ΜΑΡΙΟΣ.—Έπειτα από σε.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.—Έπειτα από έμ, έστω. Φέτος όμως δέν ειχα τύχη. Δεν ειχα μελετήση καλα τους χρόνους του Μαρίου και Σόλλα, και μου ελειψαν δύο σημαντικαι χρονολογία: η χρονολογία της αλώσεως των Αθηνών και η χρονολογία του θανάτου του Μαρίου. Αν συ τες

έγραψες, μ' ένίκησες. Τες έγγραφες; ΜΑΡΙΟΣ.—Δέν... δέν θυμούμαι.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.—Δηλαδή τες έγγραφες. Πολυ καλα! Εγω θα πάρω Ε π α ι ο ν ο ν. Δέν πειράζει είμαι πολυ ευχαριστημένος όταν ένας φίλος μου πέρνη Βραβειον, εινε σάν να το πάρω εγω.

ΜΑΡΙΟΣ.—Είσαι καλός, είσαι πολυ καλός. Ελπίζω ότι συ θα πάρης το βραβειον, (με διάχυση) και πρέπει να το πάρης!

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.—Καλα, αυτο θα το ίδου με αύριο. Πάμε τώρα 'ς τον κήπο να παίξωμε λιγάκι;

ΜΑΡΙΟΣ.—Α, όχι, σήμερα δέν έχω όρεξι για τίποτε.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ (άνήσυχός).—Αλήθεια, είσαι πολυ ώχρός. Δεν πιστεύω να είσαι άρρωστος.

ΜΑΡΙΟΣ.—Α μπά! καθλου... είμαι μόνον λίγο... κουρασμένος.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.—Καλα λοιπόν, σε αφήνω. Χαίρε. Κοι αύριο με το καλό... (Τω ελίθει την χειρα προς την Έλένην.) Κυρία Έλένη...

ΕΛΕΝΗ.—Περιμένετε με 'ς τον κήπο, κύριε Ευάγγελε. Θέλω να σας κόψω λίγα άνθη για τή μητέρα σας.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.—Ω, σας ευχαριστώ για τή μεγάλη σας καλωσύνη. Η μητέρα θα ευχαριστηθη πολυ, γιατί αγαπά τα άνθη υπερβολικά.

ΕΛΕΝΗ.—Εφθασα.

ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ.—(Ο Ευάγγελος εξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ Γ' ΜΑΡΙΟΣ, ΕΛΕΝΗ

ΕΛΕΝΗ.—Εσύρις, Μάριε, ότι με άνησυχες πολυ; Η όψις σου εινε χλωμή, (τα πιάνει το χέρι) μου φαίνεται ότι έχεις και πυρετό.

ΜΑΡΙΟΣ (άποσύρον το χέρι του άποτόμως).—Δέν έχω τίποτα!

ΕΛΕΝΗ.—Μά δέν θα μου πής τλος πάντων τί έχεις; Έλα, πέ μου, σε παρακαλώ, τί σε βασανίζει;... Εσύρις πόσον σ' αγαπά εγω... Αν εκσμες κανένα καλό...

ΜΑΡΙΟΣ.—Ουφ! μά είσαι άνυπόφορη! άφησέ με ήσυχο!

ΕΛΕΝΗ.—Ω, θεε μου!... ποτε, Μάριε, δέν σε είδα έτσι... Τα έχεις μαζί μου;

ΜΑΡΙΟΣ.—Σου είπα να με αφήσης. Ο Ευάγγελος σε περιμένει 'ς τον κήπο. Πήγαινε!

ΕΛΕΝΗ (μελαγχολικως).—Καλα, πηγαίνω. (Κατ' ιδίαν) Χωρις άλλο, κάτι τρέχει. Η συνειδησις του τόν τύπτει, και δέν θέλει να την ελαφρύνη. Δυστυχισμένη Μάριε! (Εξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ Δ' ΜΑΡΙΟΣ, (μόνος)

Τι δυστυχής που είμαι! ά, πόσον είμαι δυστυχής! Μου φαίνεται ότι το σφάλ-

μα μου εινε γραμμένο 'ς το μέτωπό μου, και ότι όλος ο κόσμος μπορεί να το διαβάση... Ο Φιλιππίδης με είδε, ήθελε να με μαρτυρήση, και ο καίμενος ο Ευάγγελος!... Αχ, έπρεπε να κάμη εγω οτι ήθελε να κάμη ο Φιλιππίδης... ναι, έπρεπε να υπάγω και να μαρτυρηθώ μόνος μου 'ς το Διευθυντή... Εινε στιγμές που μου φαίνεται ότι θα έχω τή δύναμη να το κάμη... κ' έπειτα πάλι, το θάρρος μου λείπει... Πώς θα με περιφρονούν όλοι, πως θα με περιφρονη και ο Ευάγγελος!... Δεν έλεγε, ότι όσοι κάμνουν... αυτο που εκαμα εγω, εινε κλέπται;... Είμαι κλέπτης... αλήθεια, είμαι! ναι, εκαμα ατιμίαν!... Γιατι να μή το καταλάβω προητέρα;... Μου φαίνεται, ότι αν το έλεγα σε κανένα, η συνειδησις μου θα ελαφρύνετο... Να κρξω την Έλένη και να της το είπω;... (Ακούεται εσωθεν η φωνη του κ. Ζησιάδου, λέγοντος προς τον υπηρέτην.) Ο κύριός σου εξήλθε; Δεν πειράζει, θα τον περιμένω. Ο Μάριος εινε μέσα; Πολυ καλα! και εις αυτον έχω να 'πω κάτι τί.

ΜΑΡΙΟΣ. (έντρομος).—Ο κύριος Ζησιάδης! ο καθηγητής μας! Ζητεί τον πατέρα μου! έχει να μου 'πη κάτι τί! Άνεκαλούθησαν όλα! πάει, εγάθηκα! (Βάμνει να φύγη δια της θύρας του κήπου.)

ΣΚΗΝΗ Ε' ΜΑΡΙΟΣ, ο κ. ΖΗΣΙΑΔΗΣ, εισερχόμενος δια της θύρας του βάλουσι. ΖΗΣΙΑΔΗΣ (φαιδρως). Καλή μέρα, Μάριε! Μπά! έτσι φεύγουν, όταν έρχωμαι εγω; Μην ενόμισες ότι ήλθα να σου κάμη μάθημα; Όχι, όχι, φιλε μου! Τώρα εινε διακοπαι. Μαθηται και διδάσκαλοι έχον άνάπαυσι. Λοιπόν, εις άνάπαυσιν! (Κάθηται.)

ΜΑΡΙΟΣ (Ανήσυχος).—Θέλετε να μιλήσετε του μπμπά, κύριε Ζησιάδη; ΖΗΣΙΑΔΗΣ.—Ναι! έρχομαι να του άναγγείλω μίαν ειδησιν.

ΜΑΡΙΟΣ.—Καλήν; ΖΗΣΙΑΔΗΣ.—Πολυ καλήν, πολυ ευχαριστον, και δι' εκέτην και δια σε... (Σύρει τον Μάριον πλησόν του.) Αύριον λοιπόν εινε η μεγάλη ήμερα!... Έ, είδες απόψε κανένα όνειρο; ε;

ΜΑΡΙΟΣ.—Όχι, κύριε Ζησιάδη, τίποτε...

ΖΗΣΙΑΔΗΣ.—Βλέπω ότι είσαι πολυ μετριόφρον. Λοιπόν, φιλε μου, έρχομαι να νανγγείλω εις τον πατέρα σου και εις σε... ένα Βραβειον!

ΜΑΡΙΟΣ.—Βραβειον! Είθε βέβαιος, κύριε Ζησιάδη;

ΖΗΣΙΑΔΗΣ.—Βεβαίωτατος! Πέρνεσις το Βραβειον της Ιστορίας!

ΜΑΡΙΟΣ (έν άπογνώσει).—Το Βραβειον της Ιστορίας!

ΖΗΣΙΑΔΗΣ (παρατηρών τον Μάριον μ' έκπληξιν).—Πώς; με καταβασμένα μου-

τρα υπαδέχεται την ειδήσιν μου; Δέν σου άρέσει; Δέν είσαι εύχαριστημένος; ΜΑΡΙΟΣ.— Είμαι, κύριε καθηγητά... είμαι εύχαριστημένος, ώ, είμαι... πολύ εύχαριστημένος!... (Έπαύθη να είς λυγμός.)

ΖΗΣΙΑΔΗΣ.— Όραία χαρά! Κλαίς;!! ΜΑΡΙΟΣ.— Συλλογίζομαι τόν Ευάγγελο... Ο Ευάγγελος, κύριε καθηγητά, δέν πέρνει τίποτε;

ΖΗΣΙΑΔΗΣ.— Πώς; πέρνει τόν πρώτον Έπαινον.

ΜΑΡΙΟΣ.— Μόνον Έπαινο; ΖΗΣΙΑΔΗΣ.— Διάβολε! Άφ' ου πέρνεις ου τό Βραβείον;...

ΜΑΡΙΟΣ.— Έπαινον; Μά γιατί; (Έπειτα τό τέλος.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΧΡΟΝΟΣ

Έπάνω είς την πλάκα τού ώρολογίου, καρφωμένοι είς την μέση, γυρίζουν δύο κομψά επίχρυσοι βελόνας... ή μία μακροτέρα, ή άλλη βραχυτέρα.

Είνε οι δείκται. Η μακροτέρα δεικνύει τά λεπτά και άνομάζεται λ ε π τ ά δ ε ί κ τ η ς. Κάμνει όλόκληρον τόν γύρον τής πλακός είς διάστημα μίης ώρας. Η βραχυτέρα δεικνύει τάς ώρας και όνομάζεται ώ ρ ο δ ε ί κ τ η ς. Αυτή χρειάζεται δώδεκα ώρας διά νά κάμνη τόν γύρον τής πλακός.

Κυττάξετε τόν μακρόν δείκτην, κυττάξετέ τον καλά. Τά καλλίτερα μάτια τού κόσμου νά έχετε, πάλιν μετά μεγάλου κόπου θά διακρίνετε ότι προχωρεί. Και έμως περιπατεί, κινείται δώδεκα φορές γρηγορώτερα από τόν άλλον.

Σταθήτε όλίγον και κυττάξετε πάλιν.

Ίδού ή μικρά βελόνη έπροχώρησε κατά μίαν από τάς έξήκοντα υποδιαιρέσεις, αί όποίαι είνε χαραγμένοι γύρω είς την πλάκα. Παρήλθεν έν λεπτόν.

Εξήκοντα τέτοια λεπτά κάμνουν μίαν ώραν και είκοσι τέσσαρες ώραι κάμνουν όλόκληρον την ήμέραν, από τό έν μεσονύκτιον έως τό άλλο.

Τριακόσαι εξήκοντα πέντε ήμέραι κάμνουν τό έτος και αριθμός τις έτών,

μεγαλύτερος διά τούς μέν, μικρότερος διά τούς δέ, είνε ή διάρκεια τής ανθρωπίνης ζωής.

Οί δύο δείκται τού ώρολογίου, οι δύο εκείνοι δείκται οι όποιοι φαίνονται ακίνητοι από την βραδύτητα που κινούνται, όλίγον κατ' όλίγον μετρούν την διάρκειαν τής ζωής μας.

Κάθε που περνά έν λεπτόν, είνε έν λεπτόν όλιγώτερον δι' ήμās κάθε που περνά μία ώρα, είνε μία ώρα όλιγώτερον δι' ήμās: αυτά άραιρούνται από τό σύνολον τού μεγάλου θησαυρού: τής ζωής.

— Τί άργά που περνά ο καιρός! σκέπτεται ή όκνηρά Ευτέρπη, και χασμάται από την πληξιν και κυττάει κάθε στιγμήν τό ώρολόγιον τού τοίχου. Τί άργά που περνά ο καιρός! Μά τί; δέν κινούνται λοιπόν οι δείκται τού ώρολογίου; Άχ, άς μπορούσα νά τους δώσω μία σπρωξιά με τό χέρι μου, διά νά προχωρήσουν! Άχ, μά πότε θά κτυπήση τό κουδούνι διά νά τελειώση τό μάθημα;

Η Γεωργία από τό άλλο μέρος, είνε όλόκληρη βυθισμένη είς την έργασίαν της. Μελετά τό μάθημά της, γράφει τό θέμα που της έδωσαν, χωρίς νά συλλογίζεται τίποτε άλλο.

Και, ιδού, τό ώρολόγιον κτυπά τό μάθημα έτελείωσε.

— Τί γρήγορα που περνά ο καιρός! συλλογίζεται ή Γεωργία. Πόσον γρήγορα έπροχώρησαν οι δείκται τού ώρολογίου. Άχ, άς ήμπορούσα νά τους κάμνω νά όπισθοδρομή-

σουν κατά έν τέταρτον τουλάχιστον, διά νά προφθάσω νά κυττάξω άλλην μίαν φοράν τό θέμα μου, μήν άφησα κανένα λάθος...

Ποία από τάς δύο έχει δίκαιον; ή όκνηρά Ευτέρπη, που εύρίσκει τόν χρόνον τόσο μακρόν, ή ή φιλεργος Γεωρ-

για που τον εύρίσκει τόσον βραχόν... Ά, χωρίς άλλο ή Γεωργία! Ναι, παιδιά μου, ο χρόνος είνε βραχύς, ο καιρός περνά πολύ γρήγορα, όσον άργά και άν περιπατούν οι δείκται τού ώρολογίου!

Και μέχρι τού εσχάτου, τού βαθυτάτου γήρατος αν φθάσωμεν, πάλιν ο χρόνος είνε βραχύς, πολύ βραχύς, σάς λέγω, διότι ή ζωή έγινε διά την έργασίαν.

Άς τον χρησιμοποιήσωμεν τόν χρόνον αυτόν που μας χαρίζει ο Θεός άς τον μεταξομερισώμεν έπωφελώς. Μίαν ήμέραν θά δώσωμεν λόγον δι' αυτόν, όπως ο ύπηρέτης όφείλει νά δώση λόγον είς τόν κύριόν του, διά θησαυρόν τόν όποϊον τω άνεπιστάθην.

(J.—H. Fabre) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΟΤΟΣ

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ

ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' (Συνέχεια).

ΝΕΦΟΣ ΚΟΝΙΟΡΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΙΖΟΝΤΑ

— Γνωρίζομεν τώρα, είπε, διά ποϊον λόγον οι κκ. Μιγκέλ, Φέλιπ και Βαρίνας έπεχείρησαν αυτό τό ταξείδιον είς τόν Όρενόκον. Άρά γε και τό ιδιόν σας έχει τόν αυτόν σκοπόν;

Ο λοχίας Μαρσιάλης έκαμε ζωηρότατον κίνημα άρνήσεως: αλλά, ύπέικων είς νεύμα τού Παύλου, παρήλθη τής ιδέας νά έκφράση την περιφρόνησιν του προς τά γεωγραφικά προβλήματα.

Τότε ο νεανίας διηγήθη την ιστορίαν του και έξεθεσε τούς λόγους, διά τούς όποιους άφηκε την πατρίδα του και έπεχείρει τό μέγα ταξείδιον.

Ο γηραιός κ. Μαρσάλ δέν ήμπορεσε νά κρύψη την συγκίνησιν, την όποιαν τω έπροξένησεν ή διήγησις αυτη. Έλαθε τάς χείρας τού Παύλου, τόν ειλκυσεν είς τάς αγκάλας του, τόν έφίλησεν είς τό μέτωπον, — διά τό όποϊον ο λοχίας έγγόγγυσεν ύποκώπως, — και τω έδωκε τρόπον τινά την εύλογίαν του, με διαπίρους εύχάς ύπερ τής έπιτυχίας των σχεδίων του.

— Άλλ' ουτε σεις, κύριε Μαρσάλ, ουτε ο κύριος Έπαρχος δέν ήκούσατε νά γίνεται ποτέ λόγος περί τού συνταγματάρχου Κερμώρ; ήρώτησεν ο νεανίας.

Απάντησις άρνητική.

— Ίσως ύπέλαθεν ο Έπαρχος, νά μήν ήλθην είς την Ουρβάναν ο κ. συνταγματάρχης... Τοúτο όμως μ' έκπλήττει, διότι όλα τά πλοίαρια προεγγίζουν έδω διά νά κάμουν τάς προμηθειάς των... Πότε είπατε; είς τά 1879;...

— Μάλιστα, κύριε, άπεκρίθη ο Παύλος. Έμένετε και τότε είς αυτό έδω τό χωρίον;

— Βεβαίωτατα ποτέ όμως δέν ήκουσα ότι έπέρασεν άπ' έδω συνταγματάρχης.

— Πολύ περιεργον πράγμα!...

— Αυτό δέν έχει σημασίαν, άγαπητό μου παιδί, είπεν ο κ. Μιγκέλ. Είνε άδύνατον νά μή άφισεν ο πατέρας σας ίχνον διαμονής είς τόν Άγιον Φερνάνδον, και εκεί άφεύκτως θά σας δώσουν τάς πληροφορίας, αί όποίαι θά έξασφαλίσουν την έπιτυχίαν των έρευνών σας.

Η συναστροφή παρέταθη μέχρι τής δεκάτης ώρας, και οι ξένοι τού Έπαρχου, άποχαιρέτισαντες την ύποχρεωτικήν οικογένειαν, έπανήλθον είς τά πλοίαριά των, τά όποια έπρόκειτο νάποπλεύσουν άφεύκτως την πρωίαν.

Ο Παύλος έξηπλώθη είς την στρωμνήν του, και άφ' ου έτελείωσε τό τακτικόν κυνήγιον των κωμάκων, ο λοχίας Μαρσιάλης έπεσε και αυτός είς την ιδιάν του.

Άπεκοιμήθησαν και οι δύο, άλλ' ο ύπνος των δέν ύπήρξε πολύωρος.

Περί την δευτέραν ώραν, θόρυβος μακρυνός, συνεχής, αύξων, τούς άφύπνισε.

Ήτο κρότος ύποκώπος, περιεργος, ο όποιος ώμοιάζε και δέν ώμοιάζε με βροντήν μακρυνήν. Την ιδίαν στιγμήν, τά ύδατα τού ποταμού ήρχισαν νά συνταράσσωνται παραδόξως και νά σαλεύουν τό σκάφος τής Γαλλινέττας.

Ο λοχίας Μαρσιάλης και τό παιδίον έσηκώθησαν, έξηλθον από τό ύπόστεγον και έστάθησαν παρά την βάσιν τού ιστού.

Ο κυβερνήτης Βαλδέξ και οι ναύται του, όρθιοι είς την πρόμην τού πλοιαρίου, έπεσκόπων ανησύχως τόν όρίζοντα.

— Τί συμβαίνει, Βαλδέξ; ήρώτησεν ο Παύλος.

— Δέν ήξεύρω...

— Μήπως έρχεται θύελλα;

— Ά μπά!... ο ουρανός δέν έχει σύννεφα... ο άνεμος είνε ανατολικός και άδύνατος.

— Μ' αυτή ή ταραχή τί είνε;

— Δέν ήξεύρω... δέν ήξεύρω... έπανελάμβανεν ο Βαλδέξ.

Τό πράγμα ήτο τρώντι ανεξήγητον.

Είς την Μαρσιάλην ή αυτή έκπληξις έπιβατών και πληρώματος.

Ο κ. Μιγκέλ και οι δύο του φίλοι, έξω τού ύποστεγού, προσεπάθουν είς μάτην νά εξηγήσουν την αίτίαν τού φαινομένου.

Αντηλλάγησαν σκέψεις μεταξύ των δύο πλοιαρίων, άλλ' ουδέμία ικανοποιητική εξήγησις προέκυψε.

Τό περιεργον είνε, ότι ο κλόνος δέν ήτο αίσθητός μόνον έπί τού ποταμού, αλλά και είς την ξηράν. Διά τούτο, σχεδόν ταυτοχρόνως, οι κάτοικοι τής Ουρβάνας, έγκαταλείψαντες τάς καλύβας των, διηυθνήθησαν προς την όχθην.

Ο κ. Μαρσάλ και ο Έπαρχος συνηνάθησαν με τό πλήθος, τό όποϊον ήρχισε νά κυριεύεται από κάποιον φόβον.

Η ώρα ήτο τετάρτη και ήμίσεια, ή αυγή ύπέφωσκεν.

Οί έπιβάται των πλοιαρίων άπεβίβασθησαν μετ' όλίγον και έπλησίασαν τόν Έπαρχον.

— Τί συμβαίνει; ήρώτησεν ο κ. Μιγκέλ.

— Θα είνε χωρίς άλλο σεισμός είς την Σιέρραν Ματαπιέ, άπεκρίθη ο Έπαρχος, και αί δονήσεις μεταδίδονται έως είς την κατήν τού ποταμού.

Ο κ. Μιγκέλ παραδέχθη αυτην την εξήγησιν, γνωστού όντος ότι τό έδαφος των ήλάνων ύπέκειτο είς σεισμούς. Ουχ ήττον έπέστησε τ ή ν προσοχήν των συνομιλητών του έπί τού παραδόξου θορύβου, ο όποϊός ήκούετο εξ ανατολών. Τοúτο ήτο έλας διόλου ανεξήγητον και κανείς δέν ήδύνατο νά εκφέρει γνώμην. — Άς άναμείνωμεν, είπεν ο κ. Μαρσάλ. Δέν πιστεύω νά διατρέχη κανένα κίνδυνον ή Ουρβάνα.

— Και εγώ. άπήντησεν ο Έπαρχος νομίζω ότι είμπορεί ο κόσμος νά έπι στρέψη είς τά σπίατα του.

Άλλά πολύ όλίγοι εκ των κατοίκων ήκολούθησαν τ ή ν συμβουλήν ταύτην. Άλλως τε είχεν εξημερώση πλέον, και ίσως οι όφθαλμοί θά εξήγουν, τι δέν ήμπορεσαν νά εξηγήσουν τά ώτα.

Επί τρεις ώρας, ο μακρυσμένος κρότος δέν έπαυε ναύξάνη κατά τρόπον παραδόξον. Θα έλεγέ τις ότι κάτι μέγα και άίσχυρόν έγλυστρουσεν, έούρετο μακράν έπί τής έπιφανείας τού έδάφους. Και τού θορύβου τούτου, τού ύποκώπου και ρυθμικού, ουδείς ύπόπτειν άκόμη την έληθθ αίτίαν.

Ο Έπαρχος και ο κ. Μαρσάλ, συνοδευόμενοι από τούς έπιβάτας των δύο πλοιαρίων, άνήλθον είς τόν λόφον τής Ουρβάνας, διά νά έπισκοπήσουν άφ' ύψη-

λού την πεδιάδα είς άκτίνα μεγαλύτεραν. Ο ήλιος άνυψούτο έπί ουρανού διαυγαστάτου, όμοιος προς φωτεινόν αερόστατον, τό όποϊον ή αύρα ώθει προς τάς όχθας τού Όρενόκου. Ουδέν νέφος είς τόν όρίζοντα, ουδέν σημεϊον, προμηνύον ήμέραν θυελλώδη.

Όταν οι παρατηρηται άνέβησαν είς ύψος τριακόνα περίπου μέτρων, έστρεψαν τά βλέμματά των προς ανατολάς. Άπέραντος έκτακτις ήπλούτο πρό αυτών, πεδιάς εύρεία και καταπρασίη, « ή σιγγλή εκείνη θάλασσα τής χλόης » κατά την ποιητικήν έκφρασιν τού γεωγράφου

« Χελώνες !... είνε χελώνες !... άνέκραεν ο κ. Μιγκέλ. » (Σελ. 114, στ. β')

Έλισαίου Ρακλός. Το άληθές είνε ότι ή θάλασσα αυτη δέν ήτο τώρα γαληνιαία: ο πυθμην της, ούτως είπαίν, θα συνεταράσσετο σημαντικώς, διότι, είς άπόστασιν τεσσαρων-πέντε χιλιομέτρων, ή έπιφάνεια έστέρετο από μεγάλας τολύπας κονιορτού.

— Ίδέτ' εκεί σκόνη! άνέκραεν ο κ. Μαρσάλ μπά! τό χωμα σηκώνεται ψηλά...

— Και έμως δέν φυσά άέρας! παρετήρησεν ο κ. Μιγκέλ.

— Πολύ περιέργων ! υπέλαβεν ο κ. Μαρσάλ.

— Και ακόμη περιεργότερον, προσέθεσεν ο "Επαρχος, αυτός ο κρότος πού έρχεται από μακράν, ώσαν βαρέος βηματισμού.

— Μά τί συμβαίνει λοιπόν ; ανέκραξεν ο κ. Φέλιπ.

Και την στιγμήν εκείνην, ώς απάντησις εις την ερώτησιν του, ήκούσθη κρότος τις, ώς πυροβολισμός δια τυφεκίου, τόν όποιον επανέλαβεν ή ήχώ του λόφου, και τόν όποτον διεδέχθησαν έπειτα άλλοι.

— Τουφεκιάς ! .. ανέκραξεν ο λοχίας Μαρσιάλης. Είνε τουφεκιάς χωρίς άλλο.

— Πρέπει να είνε κυνηγοί 'στην πεδιάδα, παρετήρησεν ο Παύλος.

— Κυνηγοί ; .. δέν το πιστεύω, παιδί μου, απήτησεν ο κ. Μαρσάλ. Δέν θα έσχηκαν τέτοιον σύννεφο σκόνη, εκτός αν ήταν όλόκληροι στρατός.

— Έν τούτοις δέν θα ήδύνατο τις νάρνηθῆ ότι οι άκουσθέντες κρότοι ήσαν πυροβολισμοί. Μάλιστα, επί του κιτρίνου νέφους του κοινορτού, φαίνοντο τώρα εδώ κ' εκεί καπνοί ύπέλευτοι.

Μετ' ολίγον ήκούσθησαν και άλλοι κρότοι, όσον δε μακρυσμένοι και αν ήσαν άκμή; ήκει ή άσθενής πρωινή αύρα να τους φέρη μέχρι του χωρίου.

— Νομίζω, κύριε, είπεν ο κ. Μιγκέλ, ότι πρέπει να υπάγωμεν να ίδωμεν τί συμβαίνει εκεί κάτω.

— Και να βοηθήσωμεν ανθρώπους πού έχουν ίσως ανάγκην βοήθειας, προσέθεσεν ο κ. Βαρίνας.

— Ποιός ξέρει; είπεν ο Παύλος παρατηρών τον κ. Μαρσάλ, μήν είνε οι συμπατριώται μου ;

— Τότε θα τα έχουν βάλῃ με όλόκληρον στρατόν ! απεκρίθη ο γέρον. Μόνον χιλιάδες ανθρώπων θα ήμπορούσαν να σηκώσουν τέση σκόνη ! .. Έχετε δίκαιον, κύριε Μιγκέλ. πάμε κάτω 'στην πεδιάδα.

— Και να όπλισθώμεν καλά, προσέθεσεν ο κ. Φέλιπ.

Το μέτρον ήτο τωόντι απαραίτητον, αν τα προαισθήματα του Παύλου Κερμύρ δέν ήσαν άπατηλά, αν επρόκειτο πραγματικώς περί των δύο Γάλλων, προσβληθέντων από τους 'Ινδούς του μέρους εκείνου και άμυνομένων με πυροβολισμούς.

Έντός ολίγου, οι μὲν επέστρεψαν εις τας καλύβας οι δὲ εις τα πλοιαρία, όθεν εξήλθον πάλιν όπλισμένοι. Ο "Επαρχος και μερικοί από τους κατοίκους τῆς πολιχνης, οι τρεις γεωγράφοι, ο λοχίας Μαρσιάλης και ο ανεψιός του, έκαστος με το ρεβόλβερ εις την ζώνην και την καραμπίαν επ' ώμου, εξεκίνησαν προς την πεδιάδα. Τους ήκολούθησε και ο γηραιός κύριος Μαρσάλ. Τόσον ήτο μεγάλη

ή ανυπομονησία του να μάθῃ τί συνέβαινε.

Το μικρόν στρατεύμα επροχώρει γοργώς, και επειδή το νέφος ήρχετο κ' εκείνο αντιμετώπων, τα τρία ή τέσσαρα χιλόμετρα, τα όποια τους έχωριζαν, δέν θα εβράδυναν να τα διανύσουν. "Αλλως τε και εκ τῆς άποστάσεως εκείνης θα ήδύνατο να διακρίνουν τους ανθρώπους, αν το νέφος του κοινορτού δέν ήτο τόσο πυκνόν. Διέκριναν όμως την λάμψιν των πυροβολισμών, οι όποιοι άντήχουν κατ' διαλείμματα, όλονεν εύκρινέστεροι.

Ο βαρέος και ρυθμικός κρότος ήκούετο επίσης ισχυρότερος, έφ' όσον επληθαιζεν ή χαμηλή και έρπουσα μάξα, ή όποία ήτο ακόμη άόρατος.

Είχον πλησίαση εις άπόστασιν ενός χιλιομέτρου, όταν ο κ. Μιγκέλ, ο όποιος εβάδιζεν επί κεφαλῆς, πλησίον του "Επαρχου, αίφνης εσταμάτησεν... Επιδώνημα υπερτάτης εκπλήξεως εξέφυγεν από τα χείλη του.

"Αν ποτε θνητός ελαβεν εύκαιρίαν να ίδῃ την περιεργειάν του τελείως ικανοποιημένην, αν ποτε άνθρωπος κατησχύνθη φοβερά δια την δυσπιστίαν του, — αυτός είνε βέβαια ο λοχίας Μαρσιάλης ! "Α, ο γηραιός στρατιώτης δέν επισταυν εις την ύπαρξιν των μυριάδων εκείνων των χελωνών, αι όποια, κατά την εποχήν τῆς ωστοκίας, πλημμυρούσιν τον "Ορενόκον, από του στόμιου του "Αρούκα μέχρι τῆς σύρτως τῆς Καριβῆς ;

"Ας τας εβλεπε τώρα !

— Χελώνες ! .. είνε χελώνες ! .. ανέκραξεν ο κ. Μιγκέλ, και δέν ήπατάτο.

Ναι ! .. χελώναι, εκατόν χιλιάδες, περισσότερα : ίσως, επροχώρουν προς την δεξιάν όχθην του ποταμού.

Πόθεν ή εξοδος αύτη ή άνώμαλος, ή παρά τας συνηθείας των, άρ' ου παρήλθε πλέον ή εποχή τῆς ωστοκίας ; ..

Εις την ερώτησιν ταύτην, γεννηθεΐσαν εις τα πνεύματα όλων, ο κ. Μιγκέλ απεκρίθη ως εξής :

— Τα ζῶα αυτά πρέπει να έτρόμαξαν από τους σεισμούς. Θα εξεδιώχθησαν από τα ύδατα του Χελωνοποτάμου, τα όποια θα εξήλθον από την κοίτην των, και θα έρχονται να ζητήσουν άσυλον εις τον "Ορενόκον, υπείκοντα εις το άκατανίκητον ένοτικον τῆς αυτοσυντηρήσεως.

Η εξήγησις ήτο φυσικωτάτη, και άλλως τε ή μόνη παραδεκτή. Οι σεισμοί θάνασταύωσαν, θα συνετάραξαν βαθύτατα την Σιέρραν Ματαπέυ και τα περίχωρα, και τρομάξασαι αι χελώναι, εξώρμησαν πανστρατιῶ να σωθούν. Ναι ! άλλ' οι πυροβολισμοί πόθεν προήρχοντο; Ποιοι ήναγκάσθησαν να μυνθούν έναντιον των χελωνών ; "Επειτα, τί δύναμιν είχαν αι σφαίραι έναντιον των άδιαπεράστων όστράκων ;

(Έπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

Αγαπητοί μου,

ΙΣΤΕΥΩ, ότι οι εύτυχήσαντες να παρευρεθούν εις τας "Αθήνας την Δευτέραν και την Τρίτην του Πάσχα και να λάβουν θέσιν εις το Στάδιον, μεταξύ των τριακοντακισχιλίων θεατών, οι όποιοι κατέκλυζαν τας κερκίδας του, θα όμολογήσουν ότι σπανίως έτυχε να ίδουν εις την ζώνην των μεγαλοπρεπέστερον

και ένθουσιαστικώτερον θεάμα.

"Οχι μόνον οι "Αθηναίοι, όχι μόνον οι από των επαρχιών τῆς "Ελλάδος ή τῆς "Ανατολῆς ελθόντες, αλλά και αυτοί οι ξένοι περιηγηταί, οι τυχαίως εύρεθέντες εις την πρωτεύουσάν μας, — και δέν ήσαν όλιγοι, Ευρωπαίοι ή "Αμερικανοί, — κατεγοητεύθησαν, εθαύμασαν χειροκρότησαν, επήγεσαν. Διότι και δι' αυτούς άκλήρη το θεάμα ήτο κάτι νέον και ασύνηθες. Εις τας πατρίδας των, τας μεγάλας και πλουσίας και ισχυράς, ούτε αι εξετάσεις τῆς γυμναστικής προσλημθάνουν τόσον πάνδημον και επιβλητικόν χαρακτηρα, ούτε Παναθηναϊκόν Στάδιον ύπάρχει, — άμφιθέατρον δηλαδή μέγα, ένδοξον, ιστορικόν, ικανόν να περιλάβῃ εις τον στίβον του χιλιάδας αγωνιστών και εις τας κερκίδας του μυριάδας θεατών, νάφυνησις δε συγχρόνως τας ώραιότερας και ιερωτέρας των αναμνήσεων και να προκαλέσῃ τὸν μεγαλήτερον ένθουσιασμόν.

"Οσοι δέν ήσθε εις τας "Αθήνας κατά τας δύο αυτας ήμέρας, φαντασθήτε το Στάδιον όπως το εΐδατε πολλάκις εις εικόνας, στολισμένον εορτασίμως και γεμάτον από κόσμον ποικιλώτατον όλόκληρον την Βασιλικήν Οικογένειαν — μη εξαίρουμένου και του Πρίγκιπος Γεωργίου τῆς Κρήτης, παρσιδημοῦντος ένταύθα, — κατέχουσιν τους βασιλικούς θώκους και περιστοιχιζομένην από την ακολουθίαν τῆς τῆν σφενδόνην κατειλημμένην από τας επισημότητας και από το άνθος τῆς αθηναϊκῆς κοινωνίας τας κερκίδας όλας πλημμυρισμένας από λαόν. Και τας δύο ήμέρας, την τρίτην ώραν ακριβώς, εὐθὺς μετά την είσοδον των Βασιλέων, τὸ θεάμα ήρχιζεν. Οι μαθηταί των Σχολείων — των δημοτικῶν και ελληνικῶν την πρώτην ήμέραν, των Λυκείων και των Γυμνασίων την

δευτέραν, — εΐσῆρχοντο εις το Στάδιον υπό τας ήχους τῆς μουσικῆς, κ' επροχώρουν εν τάξει, κάθε Σχολεῖον με την ιδιαιτέραν στολήν του και με την σημαίαν του. Πρώτα εκαιμυαν ασκήσεις όλαι αι ομάδες από κοινού, και ο στίβος εγέμιζεν από άκρον εις άκρον με μαθητας, εκτελούντας ρυθμικὰς και ταύτοχρόνους κινήσεις ως εις άνθρωπος. Τὸ θεάμα ήτο έξοχον κ' επροκάλει κάθε φοράν χειροκροτήματα φρενητιώδη. "Επειτα κάθε ομάδα εξετέλει τας ασκήσεις της χωριστά, και κάθε Σχολεῖον εΐδιδε το μέτρον των δυνάμεών του, παρουσιάζε τους καρπούς των κόπων του. Εις τὸ τέλος γενική παρέλασις των εξετασθέντων μαθητῶν πρό του Βασιλέως, και έπειτα παράταξις εις διπλοῦν στοίχον κατὰ μήκος του στίβου, εν τῷ μέσω του όποίου διήρχετο άπερχομένη ή Βασιλική οικογένεια, με ζητωκραυγὰς και χειροκροτήματα.

Οὕτως ετελέσθησαν αι εξετάσεις τῆς γυμναστικῆς εις τας "Αθήνας. Βλέπετε πόσον ή περιγραφή μου είνε σύντομος και ώχρά, και πόσον άμυδράν ιδεάν σας δίδει περί του θεάματος. "Αλλά και σελίδας όλόκληρους αν εΐχα εις την διάθεσίν μου, πάλιν δέν θα κατώρθωνα να μεταδώσω την έντύπωσιν μου εις τους μη-παρευρεθέντας. "Επρεπε να είνε καινεις εκεί, δια να θαυμάσῃ τα εϋγραμμά και αθλητικά σώματα των παιδιών, μικρών και μεγάλων, τα αναδεικνυόμενα υπό τας ώραιάς στολάς την εύρυθμίαν και χάριν των κινήσεών των την μεγαλοπρέπειαν των συμπλεγμάτων των, τὸ έντονον του βηματισμοῦ των, τὸ στρατιωτικόν εν γένει του παραστήματός των. Τότε μόνον θα ήδύνατο να έννοήσῃ τὸν ένθουσιασμόν, ο όποίος κατέλαβε τὸν πληθός εις το θεάμα και να φαντασθῇ ποιαί επεσημῆσαι και χειροκροτήματα άντηχῆσαν αυτας τας δύο ήμέρας εις το Στάδιον.

Πολλά εκ των αθηναϊκῶν σχολείων, δημοσίων και ιδιωτικῶν, διεκρίθησαν και κατὰ τας δύο ήμέρας. Μέχρι τῆς στιγμῆς πού γράφω την παρούσάν μου, δέν εδημοσιεύθησαν ακόμη τα άπότελέσματα, διότι μόνον την προσεχῆ Κυριακὴν θάπονηθησὺν τα Βραβεΐα έπομένως τίποτε ώρισμένον δέν εΐμπορῶ να σας εΐπω. Φαίνεται όμως ότι το Γυμνάσιον του Πειραιώς ήρε αληθῆ θρίαμβον και ότι εις αυτό θα δοθῇ τὸ πρώτον Βραβεΐον.

Σας ασπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Στέκεται ή "Αγάπη φύλακας Στῆ θύρα τῆς καρδίας μας, Μήπως μαρνήν ή Συμφορά Τὰ ρόδα τῆς χαρῆς μας

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εις τὸν μικρόν Μάκην εδωσαν καραμῆλας τῆς μέντας. Μόλις έφαγε μίαν και εκάη, άμέσως έπρεξεν εις τὸ παράδορον, και τας εβγαλεν εις τὸν αέρα δια να κρῦσσουν.

Κατάλη υπό Μένου Ν. Κυριακίδου.

Ο μικρός Γάγος έρωτῶ τῆ μαμά του : — Και πῶς τὸ λένε τὸ παιδί που θά βαπτίσουμε ;

Κατάλη υπό του Κορινθιακοῦ Κύματος.

Εις τὸ θέατρον ο Κουφιοκεφαλῆκος στέκεται όρθιος και έμποδίζει τὸν όπισθεν του κύριον να βλέπῃ. "Επι τέλους ο κύριος χάνει την ύπομνην του και τῷ λέγει εύγενώς :

— Κάθισε, παιδί μου.

— Εύχαριστῶ πολύ, δέν εΐμαι κουρασμένος, άπαντῶ ο Κουφιοκεφαλῆκος.

Κατάλη υπό του Ασθεϊκοῦ "Ανδρους.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ από καρδίας όσους μου εύχῆθησαν τὸ Χριστός. "Ανεστῆ με επισκεπητῆρας, κάρτας και εικονογραφημένα δελτάρια, Λευκὴν Μαρμαρίτταν, Πέτραν Σκανδαλον, Τεδέα, Αύρα τῆς Κερκιδας, Βασιλέα του Καζέρου, Λουδοβίκο, Παριστιαν, Σπίρτο Μονάχο κτλ. κτλ.

Ποια να είνε αύτη που μου έκαμε την έξυπνην αυτην Πρωτακπιλιάν ; Μήν είνε τὸ Φάσμα τῆς Νυκτός ; .. "Ακούσατε. "Ανοιγω ένα γράμμα και διαβάτω.

"Αγαπητῆ μου Διάπλασις

"Ζητῶ μυριάκις συγγνώμην δι' αυτό, τὸ όπριον σου γράφω κατωτέρω. Δάσε την δσώκλειαν σου επιστολήν μου άμέσως εις τον "Αναϊαν, διότι εΐμαι χαμένη ! "Αχ, ή καϊμένη, τί θέ κάμω ; Πρόσεξε να δοθῇ εις χείρας του, άλλος... Θα μάθῃς πιστεύω τα καθεκάστα από αυτόν. Τί να γίνῃ ; "Ας ελπίζω. Λοιπόν, άμέσως, μη βραδύνη."

Εὐτυχώς ο "Αναϊας ήτο παρών και του εβχερησα άμέσως τὸν δσώκλειστον φακέλλον.

Τὸν άνοίγει με τριμύσασιν χεῖρα και διεβάδει :

"Αγοπητῆ μου "Αναϊα,

"Αχ, καϊμένη ! δέν κατακαμθάνεις καθόλου. Διατί ήρωτες την επιστολήν ; Εΐπα θε την δσώκλειαν σου να δώσῃ; εΐς τον κ. Φαίδωνα και εκείνος θα εΐπῃ εις σας τί έπαθα. Λοιπόν, δάσε την άμέσως. Είνε ανάγκη."

Και ο "Αναϊας περιμένει τον κ. Φαίδωνα ανυπομονώς, χωρίς να λέγῃ εις κανένα τίποτε με όλας μας τας ερωτήσεις. "Επι τέλους ο συνεργάτης μου έρχεται, και ο μυστηριώδης ψυγογός του παραδίδει τὸν προς αυτόν διετυνημένον φακέλλον.

"Α, καμιά έγγραφῆ δια τὸ "Διηγήματα θα είνε, λέγει ο κ. Φαίδων. Και τον αποσφραγίζει. "Αλλά μέσα εύρίσκει άλλον φακέλλον κλειστόν (ο τίταρος αυτός !) και επηγαρμένον : "Προς την Κυρίαν Διάπλασιν. " Μου τον δίδει άπορών, τὸν άνοιγω άπαρῶσα, και αναγινώσκω : "Αγαπητῆ Διάπλασις. Σου άρσεί ή Πρωτακπιλιάν μου; Ποια εΐμαι ; " Φαντασθήτε γέλια. . .

Λευκὸν Κρίνον [ΕΕ] δια την ώραιαν επιστολήν. "Εγέλασα πολύ με τὸν φθόν σου, όταν ήκουσες έκφρα τὸ ζητητήρι. που το εκούθρισε κρυφά εΐσειν ή φίλη σου. "Αλήθεια, ο φοβητόσος γίνεσαι γελοός, και προσπάθεις ναπάλλαχθῆς από αυτό τὸ ελάττωμα.

Βίγλα [ΕΕ] δια την λαμπρην περιγραφῆν τῆς θαυμασίας εκείνης έξοχῆς, ή όποία ονομάζεται Δάσις και τόσον σε μαγεύει. . . Είνε δυνατόν να μη εύρίσκηθῃ θεμα επιστολῆς σύ, ή πόσον εύφάντατος και παιητικῆ ;

"Βραβῆ. Μελαγχροῖνῆ "Ελληνίς, εκ τῆς επιστολῆς σου προς τον κ. Φαίδωνα τὸν θάνατον του σεβαστοῦ και προσφιλοῦ πατρός σου, και σε συλλυποῦμαι από καρδίας δια την μεγάλην και ανεπακόρωτον άπώλειαν. Εΐθε ο Πατήρ ο έν σοῖς ούρανοῖς να σε παρηγορήσῃ ταχέως.

"Εγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των δέχομαι μετά χαρῆς εις τῆ "Αλληλογραφίαν μου και τους Διαγωνισμούς μου τους νέους μου φίλους : "Ισπότην του Κόρακος (Π.Β. αυτό μόνον ήτο ελεύθερον) Μέγαν "Αλέξανδρον (έναν άρχικόν, κατὰ την παραγγελίαν του) Λεοντέαρον (Η.Φ. σου εκλέγω αυτό πού προτιμάς) Νασταλγὸν Βασιλειονέικον (Δ.Φ.) Μικρὸν "Αμαζόντα (Μ.Μ.) Καραμπαριστῶν (Γ.Σ. εις την αρχην μη περιμένῃς μεγάλην άπάντησιν) θαν μου ξαναγράψῃ, τότε μάλιστα ! Μελαγχροῖνῆ τῆς "Ανδρῶν (: :) και Νέον Διδῶνα (Κ.Δ. σου εκλέγω αυτό.)

"Ασπασμοί, πληροφοροίαι : ο Κόμματος ασπάζεται τὸ Μαρμαρίτον Φύλλον, και ζητεῖ τάχηκα και την διαμονήν του. — ή Προσελιῆς Πατρις ασπάζεται την Μαρίαν Κυριακοπούλου, την Γλυκείαν Καρδίαν την όποιαν έρωτῶ εἰς την γνωρίζῃ και την "Ελεγκίαν "Αναϊγγώστον (της όποιας ακόμη αναμένει επιστολήν) — ή "Ανθόσσα Νεότης ασπάζεται τὸν "Ανθοφόρον Κάνιστρον, τὸ όποῖον γνωρίζε παρα πολύ, και το πληροφορεῖ θε θα γελῶσῃ πολύ όταν μάθῃ τβνομά της : — τὸ "Ανθος "Ανθῶν ασπάζεται τὸ Μανταρίν τῆς Χίου και συχαίρει τὸν Κυκλαδίτην δια τὰ εϋσημα που πέρνει. — τὸ "Ανθος τῆς "Γρομῶνῆς ασπάζεται την Ποιμενίδα τῆς Δίφρης : εἶς τὸ τετραδίον και τὸ επισκεπητῆριον που έστειλεν εις την Πενθοῦσαν Καρδίαν και από αυτά εβραβεν θε είνε συνονόματες και ομότυχες : την συχαίρει δια την ώραιαν σιγχοσύνην : — ο Νασταλγὸς Βασιλειονέικου ευχαριστῶ τὸν Προσελιεδοφόρον "Ισπότην και τὸν άρσει τὸ ψευδώνυμόν του ; άλλος να το άλλῶς. — ή Μαρία Πολέμη έρωτῶ την Δέσποιαν Κουφουδάκη αν ελαβε τὸ δελτάριόν της. — ή Μικρὰ "Αμαζόν ασπάζεται την "Ανοϊδιάνην Βραδύαν και εβραβει μετ' αυτῆς άλληλογραφίαν, δια να μάθῃ και τβνομά της : — ή "Ανοϊδιάνη Βραδύα ασπάζεται την εκάδελφον της "Ελένην Στεκοῦλη και ζητεῖ τὸ ψευδώνυμόν της δια νανεταλλάξουν Μ. Μυστικά : — ή Βίγλα συλλυπεῖται τὸν "Αγγελον τῆς "Αγάπης δια τὸν θάνατον του πατρός του : — ο "Εξοριστὸς Νασταλγὸς πληροφορεῖ την Νεραϊδαν τὸν Σπαταῖον θε τάχηκα που είνε Δ. Π. και θε εμάντωσε ποια είνε. — ή Βίγλα συλλυπεῖται τὸν "Αγγελον τῆς "Αγάπης δια τὸν θάνατον του πατρός του. — ή Κοπηλιτικὴ Κέθρον χαιρετῶ τὸν "Ηρωα Θησοά και έρωτῶ τὸν Μικρὸν Γυμνασιόπαδα πῶς πηγαίνου τα μαθήματα ; — τὸ "Ανθοφόρον Κάνιστρον ασπάζεται την Τετραπέτραν και την Βιγριλιαν Λοκιαροπούλου.

Μικρὰ Μυστικὰ εϋθυμοῦν νάνεταλλάξουν : ή Κοπηλιτικὴ Κέθρον με τὸν Ταυρομάχον ; "Οραίος Πρίγκιπας και Ναυταπούλαν τῆς "Ανδρῶν — ή Κισση Μαρμαρίτα με τὸ Κοκκινὸ Σκορδάκι, Ταυρομάχον, Παράδων Γάτον, Βάδερ Πάουελλ και Αύραν του "Αρίστος : — ή Μαρμαριτοφόρος με τὸν Λέοντα τῆς Θαλάσσης, "Απερο Παρτεζικὸς "Αστρο "Αραπάκι, Ταυταλὸρ και Παρηγορὰ "Αγγελον — ή Ποιμενίς τῆς Δίφρης με τὸν Κινέζον Δῆ, Νασταλγὸσταν "Ελληνίδα, Κωστοπούλαν, Αύρα τῆς Κερκιδας και Πειραιικὴν Αύρα. — ή "Αμυδρὰ Λάμψη με τὸν "Αγγελον τῆς "Αγάπης, Πικραμένην Καρδοῦλαν και Πτερόσποδα "Ερμῆν. — ή "Ανδρὸν τῆς "Ερμῆν με την Δίφρονον Φοδῆσαν (με τβνομά της) : — ή Θάλασσα τῆς "Ανδρῶν με την Κυματίζουσαν

